

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 439/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CELT X s. r. o., Holubyho 25, Pezinok, právne zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Bednárovou, Advokátska kancelária, Jakobyho 9, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Rob 334/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CELT X s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti CELT X s. r. o., Holubyho 25, Pezinok (ďalej len

„sťažovateľka“), právne zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Bednárovou, Advokátska kancelária, Jakobyho 9, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Rob 334/2013.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 7. novembra 2013 podala na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu proti odporcom v 1. rade S. P., s. r. o., a v 2. rade R. B. o zaplatenie sumy 7 046 € s príslušenstvom. Konanie je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 36 Rob 334/2013.

Vo veci nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté a nebol ani vykonaný žiaden úkon, ktorý by prispel k ukončeniu veci, a to aj napriek tomu, že sťažovateľka v súlade s ustanovením § 172 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku predložila spolu s návrhom na začatie konania návrh platobného rozkazu na tlačive uverejnenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. V takom prípade sa má rozhodnúť do desiatich pracovných dní odo dňa splnenia podmienok uvedených v citovanom ustanovení. Taktiež súdny poplatok zaplatila sťažovateľka v súlade s výzvou okresného súdu z 23. januára 2014. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca v 1. rade je právnickou osobou, sťažovateľka má oprávnenú obavu, že neskoré rozhodnutie o jeho návrhu by mohlo mať za následok nevykonalnosť jeho nároku.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo CELT X s. r. o... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Pezinok v konaní pod sp. zn. 36 Rob 334/2013 v uvedenom spore porušené bolo.

2. Okresnému súdu Pezinok sa prikazuje, aby v konaní pod sp. zn. 36 Rob 334/2013 v uvedenom spore konal bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi CELT X s. r. o... sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.000,-€ (slovom: dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Pezinok povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Pezinok je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby advokátovi JUDr. Jane Bednárovej... vo výške 284,08 €... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré

mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu ústavný súd poukazuje na to, že špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľky smerujúcej proti postupu okresného súdu, ktorým boli podľa nej spôsobené zbytočné prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Rob 334/2013, čím malo dôjsť aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05, IV. ÚS 499/2013) je aj právny názor, že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní [podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)] je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, predmetom ktorej je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru), koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o súdoch (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), avšak ich využitím nedosiahol účinnú nápravu namietaného porušenia označených práv.

Ústavný súd považuje podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch za účinný prostriedok ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 278/04, II. ÚS 28/2014). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 120 ods. 7 citovaného zákona].

Sťažovateľka v čase podania sťažnosti ústavnému súdu ničím nepreukázala, že by v napadnutom konaní podala sťažnosť predsedovi okresného súdu.

Následne 18. júla 2014 doručila ústavnému súdu „*doplnenie sťažnosti*“, v prílohe ktorého bola kópia sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej predsedovi okresného súdu, ktorá mu bola doručená 12. júna 2014, pričom sťažnosť ústavnému súdu bola doručená súbežne (13. júna 2014).

Predseda okresného súdu sťažnosť prešetril a listom sp. zn. Spr. 2069/2014 z 9. júla 2014 sťažovateľke oznámil, že sťažnosť považuje za čiastočne oprávnenú, začo sa sťažovateľke ospravedlnil, súčasne však poukázal na nesplnenie povinnosti zo strany sťažovateľky, keď na výzvu konajúceho súdu z 12. júla 2014 „*na opravu návrhu v časti úrokov z omeškania*“ sťažovateľka dosiaľ nereagovala. V ďalšom sťažovateľke oznámil, že po odstránení nedostatkov návrhu z jej strany bude bezodkladne vydaný platobný rozkaz.

Ústavný súd konštatuje, že:

1. podanie sťažnosti predsedovi okresného súdu súbežne s podaním sťažnosti ústavnému súdu sa javí byť iba formálnym úkonom sťažovateľky, ktorému nemožno pripísať účinky splnenia povinnosti pred podaním ústavnej sťažnosti dať príležitosť konajúcejmu súdu na zjednanie nápravy, ak dochádza k prietahom v konaní,

2. predseda okresného súdu v rámci svojej právomoci po doručení sťažnosti sťažovateľky skutočne urobil kroky smerujúce k odstráneniu prietáhov v konaní.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Navyše, k námietke sťažovateľky, v ktorej poukazuje na desaťdňovú lehotu [§ 172 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], v ktorej mal okresný súd vydať platobný rozkaz, ústavný súd uvádza, že zo sťažnosti a z príloh predložených sťažovateľkou zistil, že sťažovateľka podala návrh na vydanie platobného rozkazu 7. novembra 2013, súdny poplatok za návrh však zaplatila 23. januára 2014, t. j. až po výzve okresného súdu z 13. januára 2014.

Podľa § 172 ods. 8 OSP ak navrhovateľ predloží spolu s návrhom na začatie konania návrh platobného rozkazu na tlačive uverejnenom ministerstvom spravodlivosti na jeho webovom sídle a na vydanie platobného rozkazu sú splnené zákonom ustanovené podmienky a je zaplatený súdny poplatok, súd vydá platobný rozkaz najneskôr do desiatich pracovných dní od splnenia týchto podmienok.

Z uvedeného vyplýva, že prinajmenšom jedna podmienka konania v zmysle citovaného ustanovenia nebola zo strany sťažovateľky pri podávaní návrhu na vydanie platobného rozkazu splnená. Z odpovede predsedu okresného súdu na sťažnosť na prietahy v konaní je zrejmé, že sťažovateľka nespĺnila viacero podmienok v zmysle § 172 ods. 8 OSP. Sťažovateľka až na výzvu okresného súdu doručila (18. júla 2014) „*opravu návrhu na vydanie platobného rozkazu...*“. Domáhať sa preto ochrany svojich práv s odvolávkou na toto ustanovenie vopred vylučuje úspešnosť takej námietky.

Z dôvodov už uvedených ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej neprípustnosť.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci, za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priesťahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2014